

"למעשה למדתי יש מה להרגיש. מה להחזיק. כל אחד מאיתנו מחזיק בתוכו
גם את הרעיון, אנשנותו, חסדו, מרחמיו, מעל לכמה שראשונה.
הבנת לחצים, עליונות, חלוקה לא
לעצמי אין לי את האומץ להפריד"

עיניו לנשמתה

ספר שני בטרילוגיית 'מפלצת בעיניו'

ג'יי. אס. דרהאור

"הבנת אלוהים ממש לאינטואיטיבית"
טקסס, הוואסטינג, פאסיב, נטו שרית, ליי. אס. דרהאור יודעת לטוב.
הוצאת אקסל

ג'יי. אמ. דרהאור

עינוי לנשמתה

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת המאח
'מפלצת בעיניו' + 'עינוי לנשמתה'
לחצי כאן

לכל מי שאי פעם התאהב דווקא במי שאסור
היה לו לתת לו את ליבו.

הספר הזה הוא בשבילכם.

פרולוג

סודות הם עניין משונה.

אתה שומר אותם עמוק בפנים, מחשבות נסתרות שאף אחד לא שומע. הם מקשים על אנשים אחרים להתקרב אליך – מקשים עליהם להכיר אותך באמת – כשאתה נועל את החלקים העמוקים ביותר שבך מאחורי סורג ובריח, ומניח לאנשים לגעת רק בפני השטח.

אבל לדעתי, יש סודות שעדיף לא לומר בקול.

לפעמים לסודות יש כוח להרוג. כוח להרוס. כל אחד מאיתנו מחזיק בתוכו נשק גרעיני, אצבעותינו תמיד מרחפות מעל לכפתור ההשמדה. רובנו לוחצים עליו. חלקנו לא.

לצערי, אין לי את האיפוק הנדרש.

אני מקנא באלו שמצליחים להתרחק מאנשים אחרים.

אני חלש.

פשוט פאקינג חלש מדי.

הנחתי לה להתקרב אליי.

פעם, לפני הרבה מאוד זמן, שמעתי אמרה שמעולם לא שכחתי: שלושה אנשים יכולים לשמור על סוד, כל עוד שניים מהם מתים. במהלך חיי גיליתי הרבה סודות, סודות שתמיד הובילו למותו של מישהו. לפעמים בגללי, ולפעמים... טוב... בגללי. אני חושב עליהם כשאני שוכב במיטה בלילה, רואה את פניהם כשאני עוצם את עיניי, חי מחדש את רגע הלחיצה על הכפתור, כשהכול סביבי קרס.

אני גבר רדוף.

אפוף אפלה.
 אפלה כמות שהיא.
 אפלה פשוטו כמשמעו.
 חשוך.

החשכה סמיכה, מהסוג שמרגישים כשנושמים, מהסוג שממלא את הריאות וחונק אותך באיטיות. אין שום הקלה באפלה הזאת... רק עוד ייסורים. זיעה מכסה את עורי כשהלחות של עונת הקיץ מציפה את האוויר, מקשה עליי למצוא שבריר של נחמה. אני מתהפך במיטה שוב ושוב, חסר מנוחה, נרדם ומתעורר שוב, מאבד שניות, דקות, שעות...

בכל פעם שאני מסתכל עליו, השעון בחדר השינה מראה שעה שונה, המספרים האדומים הזוהרים מקניטים אותי.

23:43 בלילה.

00:11 בלילה.

1:45 לפנות בוקר.

2:09 לפנות בוקר.

אני נשכב על גבי, עוצם את עיניי בחוזקה, מניח את זרועי מעל פניי, מנסה להכריח את עצמי להפסיק להסתכל על השעון הארוך. הוא מכתוב את חיי ואני שונא את זה, פאקינג שונא את זה. הדממה מתוחה, הרעשים שעולים מהבית הישן נשמעים לי מוגזמים. אין בשקט שום דבר שְלו.

עוד חריקה.

רצפת העץ נאנחת.

המיטה זזה לפתע.

אני מזיז את זרועי ופוקח עיניים, מבטי ננעץ בתקרה כשאני מתעורר בפתאומיות. מעליי אין דבר מלבד חשכה, וזוהר השעון המעורר בזווית עיניי.

אני מפנה את ראשי באיטיות, מביט שוב בשעה.

2:45 לפנות בוקר.

עוד רעש.

קליק קולני.

ליבי מחסיר פעימה, ואז מתחיל לדפוק בחוזקה.

אני מכיר את הצליל הזה.

הוא לא רגיל.

לא טבעי.

צלילו של רובה ציד שנדרך.

אני מתיישב, ממצמץ שוב ושוב, נואש למצוא את מה שמסתתר
בחשכה, אבל לעיניי נדרש יותר מדי זמן להסתגל. לא, העיניים שלה
מסתגלות לפני שלי, והיא רואה אותו... היא רואה את הטורף.

היא מבינה שאנחנו הטורף.

"נאז!" קולה הוא זעקה מבוהלת. "אלוהים, נאז!"

אני קופא. רק לשנייה. שנייה אחת של השתהות עד שעיניי סוף
סוף מסתגלות. אני מביט בפנים המוכרות – פנים שחייכו אליי לפני
כמה שעות, כאילו אין בינינו דבר מלבד אהבה. פנים, התחוויר לי, של
גבר ששמר על סודות. גבר שלא באמת הכרתי.

פניו של החבר הכי טוב שלי.

זאת רק שנייה, אבל זאת שנייה אחת יותר מדי.

שנייה של היסוס שלוקחת ממני את כל מה שאהבתי.

בום.

הרעש מתפוצץ באור לוחט שמזעזע אותי, שגורר אותי להכרה
מלאה. אני מזדקף במקומי והאפלה שוב חונקת אותי. אני מנסה
לנשום, זיעה נוטפת במורד פניי. אני ממצמץ שוב ושוב, ואותו מחזה
שוב נגלה ועולה מולי בכל פעם שאני עוצם את עיניי.

אני ממצמץ שוב.

ושוב.

ושוב.

פאק.

לא משנה כמה אני מנסה, אני לא מצליח לשכוח.

אני לא יכול להפסיק לראות את זה.

לא יכול להפסיק לחיות את זה מחדש.

המיטה זזה לידי, ולרגע אני משכנע את עצמי שזה לא באמת קרה.
 שרק דמיינתי. זה הכול.
 זה לא באמת קרה.
 אני בסדר.
 היא לא מתה.
 אבל כשאני מביט לעברה, אלה לא עיניה של מריה שמחזירות לי
 מבט, לא פניה שאני רואה, והמציאות שוב מכה בי.
 זה לא היה סיוט.
 לא, זה היה זיכרון.
 קאריסה בוחנת אותי בהיסוס בחשכה, אבל היא לא אומרת דבר.
 היא לא מנסה לנחם אותי או שואלת מה קרה. היא לא צריכה.
 היא כנראה כבר יודעת.
 היא מכירה אותי.
 אני נאנח ומסיט ממנה את מבטי בהשלמה, מבלי משים מעיף מבט
 בשידה שליד מיטתי, מחפש שעון מעורר שלא היה לי כבר עשרים
 שנה. תוהה מה השעה עכשיו... תוהה אם זה בכלל משנה.
 הזמן עצר מלכת באותו יום, בשעה 2:45 לפנות בוקר.
 ומאז אני בעלטה.
 אני אגלה לכם סוד.
 סוד שמעולם לא סיפרתי לאף אחד.
 אני, איגנציו ויטאלה, מאז ומעולם פחדתי מהחושך.
 אם תגלו למישהו, אני אהרוג אתכם.

פרק 1

החיים שלי הם סמל לגרונות.

אם אתם מצפים שאתנצל, כדאי שתחפשו את ההתנצלות במקום אחר. אני בכלל לא מצטער. כל מה שאני עושה, אני עושה בהגזמה. כל מה שבבעלותי, ובכן, יש לי יותר משאי פעם אזדקק לו.

מה אני יכול להגיד? אני לא חוסך מעצמי דבר.

הרגתי מעל לתריסר גברים במהלך חיי. מעל לשני תריסרים, בכל הכנות. מזמן הפסקתי לספור. אני הורג, ואני פוגע, אבל עד לאחרונה, אהבתי רק אדם אחד.

מריה אנג'לו.

חשבתי שהיא האחת, חשבתי שהיא האדם היחיד שאי פעם ייגע בליבי, היחידה שאי פעם תחזור מבעד לשריון החבוט שאני לובש. חשבתי שהיכולת שלי לאהוב נעלמה איתה, וזה לא הפריע לי. אני חי את חיי בהגזמה מפני שזה מספק אותי. אהבה, מצד שני, כואבת רצח. אני יודע.

תאמינו לי, אני יודע.

ראיתי את האהבה מתה לנגד עיניי, נשנקת, נאבקת לנשום עוד נשימה אחת שהחיים לא העניקו לה. באותו רגע החלטתי שאני מעדיף למות מאשר להרגיש כך שוב.

אבל אז היא הופיעה.

אני עוצר בפתח המטבח ונשען באגביות על המשקוף, צופה בקאריסה מבשלת. או מנסה לבשל, ליתר דיוק. שמן מתזו ועף באוויר

מתוך המחבת שעל הכיריים, העוף מיטגן, שחור מבחוץ וכמעט בלתי מזוהה. הסיר מאחוריה מבעבע ועולה על גדותיו, המבער תוסס כשהנוזל פוגע בו, ועשן עולה מתוך התנור.

"שיט, שיט, שיט," היא אומרת שוב ושוב, שולפת את האוזניות הוורודות מתוך אוזניה וכורכת אותן סביב צווארה. היא לוקחת זוג כפפות תנור, פותחת את הדלת ומנופפת בניסיון לסלק את העשן. הוא ממלא את האוויר סביבה במהירות ובאותו רגע צפצופים חזקים ממלאים את החדר.

היא שולחת מבט נרגז לעבר גלאי העשן הסמוך ואז מוציאה את התבנית, זורקת אותה על הדלפק ומפטירה צרור קללות לעבר מה שזה לא יהיה. לחמניות, אני מניח, אם כי הן נראות כמו גושי חרא.

מעורר תיאבון.

אני ניגש אליה ומרים את ידי, פותח את מכסה גלאי העשן ומוציא את הסוללה כדי שהוא יפסיק להרעיש. קאריסה מעיפה בי מבט, שולחת אליי חיוך מבויש במקום שתגייד משהו. בזמן האחרון, אני זוכה לשמוע אותה מדברת רק לעיתים נדירות. היא המטירה עליי לא מעט מילים קשות לפני שהמאגר יבש ונכנסנו לתקופת בצורת.

אני מחכה שהיא תעבור, אבל השתיקה שלה מחרישת אוזניים. מתסכלת.

לפעמים זה עינוי צרוף.

היא מסתובבת פה עם האוזניות תחובות באוזניה, מאזינה למוזיקה ומתעלמת מהעולם. אם היא לא שומעת אותי, היא יכולה להעמיד פנים שאני לא פה. אם היא לא שומעת אותי, היא חושבת שלא אבזבז אנרגיה בניסיונות לדבר איתה.

היא נפנית בחזרה לתנור, אל האוכל השרוף שלה. היא בדרך כלל יותר טובה בזה, אבל משהו ערער אותה. אני לא בטוח מה.

"הכול בסדר, קאריסה?"

היא מכבה את שני המבערים ורוטנת, "הכול פאקינג נפלא." לסתי נקפצת בתגובה לטון שלה, ואני מכריח את עצמי לא לענות.

אני לא מגיב טוב לזלזול, אבל לפעמים היא זורקת לי את זה לפרצוף כאילו זה בדיוק מה שהיה חסר לי.
לעזאזל, אולי זה נכון.
אולי זה מגיע לי.
אבל זה לא מוצא חן בעיניי.
בכלל.

במקום ללחוץ עליה בניסיון לקבל תשובה אמיתית, תשובה טובה, אני פשוט יוצא מהחדר, משאיר אותה להציל ארוחת ערב שהיא יודעת שלא אוכל. היא עושה את זה כל יום, לאחרונה, חלק מהשגרה שהיא אימצה הקיץ, שגרה שהיא שוברת לעיתים רחוקות בלבד.
היא צפויה, כמעט רובוטית בניסיונותיה להסוות את רגשותיה לידי, כאילו אם תעשה את אותם הדברים מדי יום ביומו, אולי אהפוך לשאנן ואתעלם מנוכחותה. כאילו יש סיכוי שאשכח ממנה. כאילו כך היא עשויה לחמוק ממני. היא לא מבינה שככה אני תופס אנשים. הם חושבים שהם נעלמים לתוך ההמולה, אבל כך אני בעצם רואה אותם טוב יותר.

היא מסיחה את דעתה עם ארוחות הערב הנוראיות האלה, ההרגלים האלו, אבל זה לא מונע מבעדה לחשוב. לחשוב יותר מדי. שתיקה מתוחה יכולה ללכות את המחשבות הקודרות ביותר. אני יודע. האמינו לי, אני יודע. וזה רק מחמיר את המצב עוד יותר.
היא פצצת זמן מתקתקת.

תיק.

תק.

תיק.

תק.

זה רק עניין של זמן עד שאחתוך את הכבל הלא נכון והיא תתפוצץ. אני נכנס לחדר העבודה, מתיישב ליד השולחן ושולף את הטלפון הנייד כדי להתקשר למסעדה הסינית הקרובה. אני מזמין את מנת הספיישל היומית לצד מנת בִּיף לוּ מִיין ללא ירקות, המנה האהובה על קאריסה.

אני שומע אותה מסתובבת במטבח, טורקת את דלתות הארונות וזורקת דברים. אני נשען לאחור בכיסא ומאזין לבלאגן שהיא עושה, סופג את הפגיעה כאילו אלה אגרופיה.

לא התכוונתי לאהוב אותה.

בכלל לא תכננתי לחבב אותה.

אבל התאהבתי בה... התאהבנו... ואני עדיין מנסה להבין איך להתמודד עם זה.

השליח מגיע בתוך פחות מחצי שעה. בכל פעם זה שליח אחר, מקום אחר ממנו אני מזמין, כך אף אחד לא יכול לחזות מהיכן אזמין. זאת לא תוכנית חסינה מטעויות, אבל זה בהחלט בטוח יותר מלאכול את מה שקאריסה מבשלת.

אני משלם על האוכל ואז נכנס לחדר האוכל מתוך סקרנות. האור כבוי, אבל קאריסה יושבת ליד השולחן לברדה. הזוהר שמחלחל מהמטבח מאפשר לי לראות את הצלחת שמונחת לפנייה. היא מזיזה את האוכל במזלג שלה, לא אוכלת אותו, והאוזניות שוב באוזניה.

אני לא מופתע.

זה עוד חלק מהשגרה שלה: היא לא מוכנה להכיר בכישלונותיה. אני שולף את קופסת הביף לו מיין בדממה ומניח אותה על השולחן לידה, ואז חוזר אל חדר העבודה ומשאיר אותה עם מעט הכבוד העצמי שנשאר לה, מניח לה לנפשה, לאכול מה שתרצה.

להתמודד עם אנשים.

לאתר הזדמנויות ופריטים.

המומחיות שלי.

אני יושב בחדר העבודה, רגליי על השולחן, נשען לאחור בכיסא העור המשרדי ומחסל את ארוחת הערב שלי. עיניי נעוצות במחשב

הנייד, במסך מתעדכן של נתוני הבורסה. השקעתי חלק מהכסף שלי בכמה בתי עסק בולטים, עסקים לגיטימיים שמשאירים אותי מתחת לרדאר של הממשלה, אבל כרגע אני מרוכז בעסקים הקטנים, במניות הפרוטה שאף אחד לא מתעניין בהן.

מניות צ'ופ, קוראים להן.

מוצאים אחת, משקיעים, ומרמים לא מעט אנשים אחרים להשקיע בה מכספם, משכנעים אותם שזה הדבר הגדול הבא, ואז, ברגע שהמחיר מרקיע שחקים, מייד מושכים את הכסף בחזרה. המניה תצנח, כי היא חרא מניה, וכל שאר המשקיעים יפסידו, אבל אתה תצא עם רווח נאה הודות לכל הפראירים.

זה לא חוקי, ואני לא עושה את זה, באופן אישי, אבל זה חלק מהתפקיד.

לאתר הזדמנויות ופריטים.

תמיד הצטיינתי בלחרוש מזימות, במציאת דרכים להשיג דברים, להרוויח כסף, אבל רק כשהתחלתי לעבוד אצל ריי באמת השחזתי את כישורי. עכשיו יש לי קשרים בכל רחבי העולם – אם אדם מסוים צריך דבר מסוים, אני מכיר מישהו, או מכיר מישהו שמכיר מישהו שיכול להשיג את זה. זה חלק בלתי נפרד מעבודה עם אנשים, בסופו של דבר. כשאנשים מפחדים ממך – ממה שאתה מסוגל לעשות – הם לעולם לא ירגיזו אותך או יפנו לך עורף.

את הכישרון המסוים הזה שלי גיליתי רק מאוחר יותר... כשהעולם שבניתי התמוטט סביבי, ולא נשאר ממני דבר מלבד קליפה חסרת רחמים. כשלא נותר בכך כלום מלבד אפלה, הרבה יותר קל לכבות את אורם של אחרים.

וזה אני. אני עושה מה שאני רוצה, לוקח מה שאני רוצה, ולא מתנצל על שום דבר. אחרי הכול, לא נולדתי כזה. העולם הפך אותי למי שאני, והעולם משלם על הטעות הזאת מדי יום. רק דבר אחד אי פעם הצליח לחמוק ממני, היה פיקח דיו להישאר מחוץ להישג ידי כל אותן שנים.

כרמלה ריטה.

את ג'וני מצאתי בקלות. הוא בחר באותה דרך פעולה בה בוחרת קאריסה עכשיו: הוא היה צפוי. הוא החזיק את הקלפים קרוב לחזה, ניהל שגרה יומיומית, קנה בית ועבד בעבודה משרדית מחורבנת, קיווה להישאר מתחת לרדאר על ידי כך שהפך לכלום. מתאים לו בעצם, מאחר שהוא באמת כלום.

כרמלה, מצד שני, זעזעה את השגרה שלה, ניהלה חיים כאוטיים, אימפולסיביים. בכל פעם שהתקרבתי אליה, היא נמלטה, שינתה טקטיקה, עברה למקום אחר.

היא מאוד דומה לי, לדעתי.

היא חכמה.

אבל אני חכם ממנה.

משום כך אני יודע שזה לא הסוף, שהמוות של ג'וני לא סתם את הגולל על שום דבר. הלוואי שהיא תברח שוב, תעלם לתוך חיים אחרים, תבנה לעצמה חיים במקום אחר ולעולם לא תביט לאחור, אבל זה לא יקרה.

אני יודע, כי זה לא מה שאני הייתי עושה.

גם כרמלה מלאה באפלה. האור היחיד שעוד נותר בה עתה מאיר את הבית שלי, והיא תבוא לקחת אותו בחזרה. תבוא לקחת את קאריסה בחזרה.

שאלוהים יעזור לה כשהיא תעשה זאת.

ואם כבר מדברים על האור שבחיי...

עיניי מתרוממות מהמחשב הנייד ונגעצות בקאריסה כשהיא נכנסת לחדר העבודה, בקושי משמיעה רעש כשהיא מצטנפת על הספה ולוקחת את השלט. היא מדליקה את הטלוויזיה, בווליום נמוך, ומעבירה ישירות לערוץ האוכל. מחברת פתוחה נחה בחיקה, היא מנערת את העט שבין אצבעותיה מבלי משים ומביטה במסך.

היא כותבת הערות, כאילו זה חשוב.

היא כותבת מתכונים, כאילו היא זקוקה לרעיונות.

והיא לומדת... ולומדת... ולומדת, אפה תחוב באותה מחברת חצי יום דפוק, כאילו בסוף מחכה לה מבחן כלשהו, כאילו היא עומדת

להתחרות ראש בראש עם בוכי פליי או רייצ'ל ריי או כל מנחה תוכנית גועלי אחר שהיא צופה בו היום.

אני סוגר את המחשב הנייד ומסיים לאכול, תשומת ליבי עתה נתונה לקאריסה. אני צופה בה, מנתח אותה כפי שהיא מנתחת את מה שמתבשל באותו רגע, מפרק אותה לחלקיקים קטנטנים כמו המרכיבים שהיא כותבת במחברת שלה.

אני תוהה אם היא יודעת כמה זמן אני כבר עושה זאת, כמה זמן חקרתי אותה, עד כמה אני מכיר אותה, מבפנים ומבחוץ. אני מכיר את האנחות והחיוכים שלה, את משמעות השבר בקולה והצמרמורות שעל עורה. אני יודע מתי היא שמחה, מתי היא עצובה, מתי היא זועמת, רק מהניצוץ בעיניה וקצב צעדיה. היא כמו ספר פתוח, אישה אנרגטית ואמפטית, ולא משנה כמה היא מתאמצת להסוות את רגשותיה, אני יודע בדיוק מה דעתה עליי.

אני יודע שהיא שונאת אותי.

אני רואה את זה. אני חש בזה.

זה חקוק במתח שבשריריה, באופן שבו היא מתכנסת בעצמה בקרבתי, בסומק שעולה בעורה כשאני מעז לגעת בה. אבל אני יודע שהיא גם אוהבת אותי. כי מתחת לעורה בוערת אש, ולא רק כעס מלכה אותה.

לפעמים היא שוכחת שהיא אמורה לתעב אותי, היא שוכחת שאסור לה לחשוך בי.

היא שוכחת שאני מפלצת.

ובאותו רגע, כל מה שהיא זוכרת, כל מה שהיא יודעת, כל מה שאכפת לה הוא שאני גבר, גבר שעבר גיהינום, גבר שאוהב אותה, שנשבע שלא יפגע בה, ולרגע היא תניח לעצמה להאמין בזה. היא תשכח שאני האיש הרע ותזכור איך היא הרגישה כשחשבה שאני הגיבור.

זה שיטבע רק כדי שהיא תוכל להישאר מעל לפני המים.

אני נאחז בזה.

זה הניצוץ שאני מחפש כשאני בוחן אותה.

היום הוא לא שם.

היא מזעיפה פנים, כל סנטימטר בגופה מתוח, לסתה קפוצה. היא יודעת שאני מסתכל עליה אבל מסרבת אפילו להכיר בקיומי.

אני מחייך, מביט בה.

היא מנסה לפגוע בי, אבל הדבר היחיד שאני מסוגל לחשוב עליו הוא כמה היא יפה כשהיא עצבנית.

צלצול הטלפון מסיח את דעתי מהרגע. אני מרים אותו מהשולחן, עונה מבלי לטרוח להביט במסך. אני יודע מי זה על פי הצלצול. "כן." "איגנציו!"

ריי כבר שיכור כלוט. קולו לא מסגיר דבר, הוא חזק ויציב כמו תמיד, אבל הוא קורא לי בשמי הפרטי. הוא לא עושה את זה כשהוא לגמרי בשליטה.

"כן", אני אומר שוב, מזדקף בכיסא ומוריד את רגליי לרצפה.

"אנחנו בקובלט", הוא אומר. "בוא לכאן."

"כן", אני אומר וקם. "אוקיי."

אני מנתק, מחזיר את הנייד לכיס מכנסיי השחורים. יכולתי לסרב לו... אני כנראה האדם היחיד שיכול לסרב להזמנתו ללא השלכות חמורות... אבל האווירה בבית מחניקה מדי, ואני לא רוצה להישאר פה. היא זקוקה למרחב נשימה כדי להתגבר על מה שלא יהיה שהרגיז אותה היום. אני יודע שהיא תהיה פה כשאחזור.

היא תהיה פה, כי היא יודעת שאחרת, אני פשוט אעלה על עקבותיה ואגרור אותה לכאן בחזרה.

אני נועל את נעליי, מסדר את העניבה, ולוקח את המעיל מהכיסא. אני לובש אותו, רוכס את הכפתור ונפנה אל הדלת. "יש לי דברים לעשות."

קאריסה לא עונה, אפילו לא מביטה בי, אבל היא שמעה. אני יודע מהעווית שעולה בפניה, מהאופן בו היא נושכת את לחייה.

"יכול להיות שאגיע מאוחר", אני אומר וניגש אל הספה, עוצר ממש לידה. "ויכול להיות שלא."

עוד עווית. עוד שתיקה.

אני עומד שם לרגע, מהרהר, ואז מתכופף ומנשק את ראשה. אני לא מבזבז זמן בניסיון לנשק את שפתיה. היא לא תתנגד, היא אף פעם לא מתנגדת, אבל היום היא לא תחזיר לי נשיקה.
"תתקשרי אם תצטרכי אותי."

אנחה, שקטה וגרונית נפלטת מפיה, כאילו היא נאבקה לרסן את המילים ובמקומן נשאר לה רק רעש מרוגז. רוגז שנובע מהעובדה שאני מעז לחשוב שהיא תצטרך אותי? או רוגז, מפני שעמוק בפנים, היא יודעת שהיא כבר צריכה אותי?
בכל אופן, אני מחייך שוב, צוחק לעצמי, ויוצא.

חדר הקובלט הוא מועדון חברה יוקרתי במנהטן, לא רחוק מקמפוס אוניברסיטת ניו יורק. זה מסוג המקומות שאנשים מתפעלים מהם מבחוץ, מבנה מפואר ועתיק שכמו נשלף מדפיו של כתב עת היסטורי, אבל מעט מאוד זוכים להיכנס בשעריו. חובה להיות חבר מן המניין, רק חבר יכול להזמין אותך להצטרף, ובימים אלה, כדי לזכות בהזמנה, צריך לעבור דרך ריי.

הוא לא הבעלים, אבל הוא בהחלט שולט במקום. הוא מנהל את רוב העסקים שלו מהמשרד האחורי, שנחבא מאחורי הבר העמוס וחדרי האירוח האופנתיים. הוא בדרך כלל מסתובב בחוץ, מנצח על קהל הלקוחות באישיותו החברותית, אבל כשלוקחים אותך לחדר האחורי, אתה יודע שאתה עומד לשלם מחיר גבוה.

אני לא טורח להראות את התעודה המזהה שלי כשאני נכנס. קלווין, האיש ששומר על הדלת, מכיר אותי – הוא אחד מאיתנו, ככלות הכול. הוא עובד פה בשביל ריי ברוב הימים אחר הצהריים, בסופי שבוע הוא עובד כמה בניינים משם במועדון לילה קטן בשם טימברז'. הוא שמר על הדלת באותו לילה, בלילה שקאריסה יצאה לשם עם חברתה, בלילה שהחלטתי לעשות את הצעד לכיוונה.

קלווין הודיע לי ברגע שהיא הופיעה שם. הוא זיהה את פניה וידע שהיא המטרה שלי. כולם ידעו, למען האמת... כל אחד ואחד מאנשי של ריי יודעים בדיוק מי היא קאריסה. קלווין מניד בראשו כשאני חולף על פניו, ייתכן שמתוך כבוד, אבל רוב הסיכויים שהוא עושה זאת כי החבר'ה לא אוהבים להביט לי בעיניים.

מעט מאוד אנשים עושים זאת.

חברי הכנופיות, הבריונים האכזריים שמשקרים, מרמים, רוצחים וגונבים, מתחמקים ממבטי, שעה שקאריסה הקטנה, שגודלה חצי ממני וכוחה הפיזי מינימלי, מעולם לא היססה להביט ישירות בעיניי, כאילו היא יכולה לקרוא את נשמתי במבט חטוף אחד. בתחילה חשבתי שהיא פשוט לא רואה את זה, לא רואה מה אני, אבל אחרי זמן מה הבנתי שהיא רואה אותי – זה פשוט לא מפריע לה במיוחד.

לא מפריע לה שיש בי די אפלה להכחיד כל שבריר אור מהעולם הזה.

אף אחד אף פעם לא מביט בי כך, בפתיחות שכזאת, באמון וחובה שכאלה. אפילו לא ריי.

חוץ מאשר כשהוא שיכור, אולי. והלילה הוא שיכור. הוא מחייך כשהוא רואה אותי מתקרב אל האזור הפרטי שלו בבר, מחייך כמו חתול צ'שיר שמצא לו איזו אליס להתעסק איתה. "נאז!"

אני כמעט נרתע כשהוא קורא לי. הוא מייד מבחין בטעות שלו אבל לא מתנצל, אלא מושך בכתפיו ומעקם את פרצופו כאומר, 'אוי, שיט, תפסת אותי'. הוא מנופף בידו, הוראה אילמת לגבר שיושב לידו בכורסת העור לפנות אותה, ואני מתיישב בה ברגע שהוא מסתלק. אני מסמן בידי למלצרית, אומר לה להביא לי את ההזמנה הרגילה – בקבוק בירת אָיִל בהירה, עם הפקק סגור. היא מביאה אותה מבלי לשאול שאלות, ללא היסוס, ואני משתמש בפותחן הבקבוקים שעל צרור המפתחות שלי כדי להסיר את הפקק.

"אז משכנו את הכסף של מניית האוכל הקפוא הבוקר," אומר ריי מייד, נשען בכורסה שלו. "רווח של כמעט רבע מיליון."
"נהדר," אני אומר ונרגע בכורסה. "אז אני מבין שהמשקאות שלי הערב הם על חשבונך?"

"כמובן," אומר ריי, שמרים את הכוס שלו – ויסקי סקוטי, עם קרח – ומשיק אותה עם הבקבוק שלי. "תמשיך ככה ואני אקנה לך מבשלה שלמה."
אני צוחק ולוגם מהבירה. "אני אזכור שאמרת את זה."
"אין לי ספק."

מצב הרוח טוב והאלכוהול זורם. ריי צוחק ומתבדח, מצב רוחו מדבק. אני מרצה אותו, מחייך, מנסה להירגע ולדחוק את כל שאר הבעיות מראשי, אבל מחשבות על קאריסה כל הזמן מחלחלות שוב פנימה.

למראית עין, אנחנו רק מבליים יחד, אבל במקרה של גברים כמונו, זאת עבודה. מתחבלים תחבולות, חורשים מזימות, מנהלים שיחות, מתערים בחברה... זה החלק השנוא עליי בתפקיד. לא שאני שונא אנשים באופן כללי. אני לא. לא ממש. אני רק שמח יותר כשהם לא בסביבה.
חוץ ממנה.

מקאריסה הארורה.

לאחרונה, היא תמיד יוצאת מן הכלל.

זה בכלל לא היה אמור להיות ככה.

כבר אחרי חצות כשהנשים מגיעות. הן לא מוזמנות בדרך כלל, לא מורשות להיכנס לקובלט, אבל כשריי נתקף דחף לחגוג, כולם מרצים אותו.

יצאניות. הן קוראות לעצמן נערות ליווי. אני קורא להן זונות. רובן לא יותר מנערות עם יותר מדי איפור ומעט מדי שכל.

ברנדי, חברתו הבלונדינית והחשטנית של ריי, מגיעה ונדחפת לכורסה לידו, משתרעת בחיקו וכובשת את פניה בצווארו. פעם היא מכרה את עצמה כמו האחרות, אבל היא מצאה חן בעיני ריי, אז הוא שמר אותה לעצמו.

הכובה הקטנה שלו, כך הוא קורא לה. כל שאר האורחים מתחילים להירגע, אבל השרירים שלי רק נקפצים עוד יותר, האלכוהול בגופי כלל לא משקיט את אי הנוחות הגדלה שאני חש.

העובדה שחברתה הקטנה של ברנדי מתיישבת על זרוע הכורסה שלי לא משפרת את המצב. היא חרשה, מן הסתם, זאת הפעם הראשונה שלה פה. היא מביטה בי, מחייכת, אישוניה נראים כמו גולות שחורות. היא שתויה. "הי, חתיך, בא לך לחגוג הלילה?"

אני מביט בה, הבעת פניי אטומה, ורגלה מתחככת בשלי, היא משפשת את כף רגלה לעומת השוק שלי. ברנדי מבחינה בה וממהרת לעצור אותה. היא מגמגמת בשכרות, אבל ריי מכסה את פיה בכף ידו כדי להשתיק אותה, עיניו נעוצות בי, והוא שוב מחייך.

הוא רוצה לראות איך אני.

לפעמים הוא גורם לי להרגיש כמו אחד הצעצועים שלו. אני מסיים את הבירה – הרביעית כבר – ומניח את הבקבוק הריק על השולחן ליד. אני מזדקף במקומי ומסמן לבחורה להתקרב. היא מתכופפת, מחייכת בפתיחות, חושבת שאני עומד לנשק את שפתיה מלאות הקולגן, אבל במקום זאת אני מקרב את פי אל אוזנה. "אם אי פעם תגעי בי שוב, אני אשסף את הגרון שלך."

הבעת פניה ודאי מזועזעת, אם לשפוט מצחוקן הפרוע של ריי. אבל לי לא אכפת. אני קם ועושה את דרכי אל היציאה מבלי להביט לאחור. "להתראות, ריי."

"ביי, נאז."

הפעם אני נרתע.

זה לא השם עצמו שמפריע לי. תמיד העדפתי אותו על פני איגנציו. אבל כשאני שומע אותו, אני נזכר בגבר שהייתי, באדם שהייתי פעם. לנאז הייתה תקווה. נאז היה מלא אהבה.

נאז מת מוות אכזרי.

אמרתי לקאריסה לקרוא לי נאז. אמרתי את זה ברגע של חולשה, כי

היא הביטה בי בעיניים מלאות באור, בהבעה כה תמימה, עד שלרגע חשבתי שזאת עשויה להיות השתקפות של מי שהייתי פעם.

תמים ומאושר.

באותו רגע איבדתי את דרכי, שכחתי מי אני, ואני עדיין לא יודע איך לעזאזל לחזור.

כשאני מגיע הביתה, כבר אחרי אחת לפנות בוקר. הבית חשוך ושקט. אני מסיר את הז'קט כשאני נכנס, ומשחרר את העניבה באנחה. חדר העבודה ריק, הטלוויזיה כבויה, השלט נח על השולחן הקטן מעל למחברת של קאריסה. אני מסלק את השלט בדחיפה ואוחז במחברת, מרים אותה כדי לקרוא את העמוד הראשון. מתכוון למנת תפוחי אדמה כלשהי עם הערות בתחתית: איך לבשל את הסטייק המושלם.

אני משליך את המחברת בחזרה על השולחן כשמעטפה מציצה מצידה. אני מושך אותה בסקרנות, רואה שהיא ממוענת לקאריסה מאוניברסיטת ניו יורק.

זה לא יפה מצדי, אבל אני פותח אותה, מוציא את המכתב וקורא אותו.

מיס ריד היקרה, בלה בלה בלה, לא חשוב, איבדת את המלגה שלך אז אנו נאלצים לבקש ממך לשלם.

חשבון של כמעט עשרים וחמישה אלף דולרים דפוקים. אני שורק באריכות ותוחב את הנייר בחזרה למעטפה, מחזיר אותה למקום בו מצאתי אותה בתוך המחברת. לא פלא שהיא הייתה מצוברחת.

פרק 2

"את רוצה – ?"

"לא."

אני משתתק באמצע השאלה, ומביט בקאריסה יושבת על הספה, המחברת בחיקה שעה שהיא צופה בעוד תוכנית בישול. אותו חרא, יום אחרי יום. אני שומע מוזיקה חרישית בוקעת מתוך האוזניות שתלויות לצווארה ומאפשרות לי לדבר איתה, בינתיים.

"אני יכול לסיים את השאלה שלי לפני שאת עונה?"

היא לא מדברת, אלא מעתיקה משהו שהיא רואה על גבי המסך, שוב מתנהגת כאילו אני לא קיים.

אני נושם עמוק ושואל, "את רוצה לבוא איתי ל – ?"

"לא."

אני מנסה להתעלם מתחושת התסכול, אבל היא פורצת מתוכי באנחה.

האישה הזאת מרתיחה באופן לא ייאמן.

אני מניד בראשי, יוצא מחדר העבודה מבלי לטרוח לשאול את השאלה בפעם השלישית. אני לוקח את המפתחות, יוצא מהבית, טורק את הדלת מאחוריי.

היא השפיעה עליי.

אני משתדל שלא לתת לה להשפיע עליי.

אני משתדל להישאר רגוע וקר רוח. אני מיומן בהסוואת רגשותיי. אבל היא היחידה שמסוגלת לערער את שלוות נפשי.

כמו תמיד, היא היוצא מן הכלל.

תמיד היוצא הדפוק מן הכלל.

הנסיעה למנהטן כמו מזרחלת בעצלתיים היום אחר הצוהריים. אני פוקק את פרקי אצבעותיי וצווארי כשאני יושב בפקק התנועה, מנסה לשחרר את הנוקשות מגופי, את המתח שכמו מתעצם יותר ויותר עם כל יום שעובר. במקום שהמצב ישתפר, במקום שהכול יירגע, אני מרגיש כאילו אנחנו מתעכבים בקו הזינוק.

סבלנות תמיד הייתה אחת מהמעלות שלי – ביליתי כמעט שני עשורים במצוד אחר כרמלה, חיכיתי שנים לאפשרות להתנקם בג'וני – אבל אני מתקרב לרף הסבלנות שלי עם הבת שלהם.

אני פונה לעבר גריניץ' ווילג', מחנה את הרכב בחניון שליד כיכר וושינגטון, ואז מקיף את הבניין. שירותי הסטודנטים של אוניברסיטת ניו יורק, בקומה הראשונה של הבניין: משרד הגזבר.

הבניין מואר באור חזק, עמוס באופן מפתיע בהתחשב בכך שזאת חופשת הקיץ. אני ממתין כמה דקות שיכירו בנוכחותי, וניגש לאישה המבוגרת שיושבת מאחורי שולחן גדול בלובי של המשרד.

”אני צריך לדבר עם מישהו על תשלום שכר לימודים.”

האישה מתחילה לבלבל את השכל על כך שהסטודנטים יכולים להסדיר את התשלומים שלהם אונליין, הנאום הרגיל, אבל אני קוטע את דבריה. ”לא, אני צריך לבצע תשלום, ואני רוצה לשלם את כל החשבון. היום.”

כעבור שעה, אני יוצא שוב, עשרים וחמישה אלף דולר פחות בחשבון, ולא יותר מקבלה מודפסת בתמורה, המילים 'שולם במלואו' מוחתמות בראש הדף לצד שמה של קאריסה.

השמש כבר שוקעת כשאני עושה את דרכי בחזרה אל ברוקלין וחונה בשביל הגישה של הבית. אני נכנס, מוזיקה רועשת מקדמת את פניי עוד לפני שאני פותח את הדלת. אני מתקדם צעדים ספורים בלבד לתוך המבואה וקורא בשמה של קאריסה, כשצחוק מתגלגל משתלב ברעש.

הוא נשי, ומוכר, אבל זאת לא קאריסה.
מלודי.

הדופק שלי מאיץ, אצבעותיי רועדות קלות וגל פתאומי של עצבים עולה בי. אני מכווץ את ידיי לאגרופים כדי לעצור אותן, אבל זה לא ממש עוזר. אני רוצה לסחוט את החיים מתוך הצחוק הזה, להחניק את הפטפטת הבלתי נסבלת ולשים לו סוף.

היא חודרת לי מתחת לעור ונועצת בי את ציפורניה. הרעש מגיח מכיוון חדר העבודה, החדר היחיד שבו אני באמת מרגיש בבית. המקום היחיד שאני מרגיש בו פאקינג בטוח. להזמין אנשים אל ביתי זה כמו להניח להם לגעת באוכל שלי או למזוג לי משקאות: בעיניי, זה דורש אמון שכמעט בלתי אפשרי לרכוש. כבר התקינו בבית שלי מכשירי האזנה בעבר, צותתו לטלפונים שלי, קל מדי להגניב משהו פנימה, ממש מתחת לאף שלי. אני לא מכניס אנשים לחיי, והיא פותחת את המבצר שלי בפני מישהי שאני בקושי מכיר.

מלודי קרמייקל. אבא שלה עובד בוול סטריט. אמא שלה עקרת בית שמנהלת מועדון קריאה. זאת המשפחה המושלמת, אבל אני לא סומך על מראית עין. עמוק יותר, מתחת לפני השטח, תמיד ישנו עוד סיפור, סודות קבורים שמישהו כמוני יודע כיצד לחשוף. לכל דבר יש חיסרון, לכל אחד יש צד אפל, ואלה שמתהלכים בצללים מרצונם הרבה יותר משכנעים מאלה שמכירים רק בקיומה של השמש.

החבר הכי טוב שלי ירה בי בחזה, אבל לפחות הייתה לו ההגינות להסתכל לי בעיניים כשהוא עשה את זה.

אני נמנע מחדר העבודה, ובמקום זאת צועד אל המטבח, מחפש משקה חזק שירגיע את עצביי, אבל אני עוצר בפתח הדלת. זה אסון מוחלט. כלים מלוכלכים וזבל בכל מקום, המחבתות עדיין על הכיריים עם שאריות אוכל שהתקשו. ריח שרוף נורא עומד באוויר, עוד ארוחת ערב שנכשלה, והפעם נזנחה אם לשפוט מקופסאות הפיצה המלאות למחצה שעל הדלפק לצד הבלאגן החרוך.

אני מתרתח ולסתי נקפצת. אני עוצם את עיניי, נושם עמוק, מנסה לרסן את כעסי. תירגע. אל תיתן לזה להפריע לך. אני סופר עד עשר כדי להירגע, אבל זה חסר טעם. כי ברגע שאני פוקח את עיניי ורואה את הבלאגן שוב, ראייתי מיטשטשת, ואני זקוק לכל טיפה של איפוק כדי לא לאבד שליטה.

באופן רשמי, איברתי את הסבלנות.

אני מרים את המחבתות מהכיריים, מנער אותן לתוך פח הזבל, משחרר את האוכל ממקומו, ואז משליך אותן על הדלפק מבלי לדאוג מהרעש שהן עושות כשהן מכות במשטחי השיש.

אני ממלא את הכיור, הבועות כמעט גולשות מתוכו כשאדים עולים מהמים הלוחטים. אני זורק את הכלים פנימה, מוחי הוא בליל של מחשבות אפלות כשאני מושך מעליי את המעיל ודוחף את השרוולים אל מעל למרפקיי.

אני משפשף, ומשפשף, ומשפשף, המים השורפים צורבים את עורי. אני חורק שיניים, מנסה להסיח את דעתי בעזרת הכאב, מנסה להתרכז בצריכה, להפנים אותה, אבל התוצאה הפוכה. כל צחוק, כל אנחה, כל הברה שמגיעה לאוזניי מחדר העבודה שוב לוחצת על כפתור ההפעלה, ותחושת התרעומת מתגברת שוב ושוב. אין לה טיפת בושה.

העולם סביבי שוקע בערפילים, ידיי כמו נעות מעצמן. אני מקרצף כל דבר בהישג ידי עד שידיי פצועות, מצחצח כה חזק בצמר הפלדה עד שקצות אצבעותיי מדממות, מנקה בחשכה בניסיון לפזר את המחשבות הנקמניות, אבל כולן עוד שם. הן מכלות אותי כשאני נכנס למצב הרוח הזה.

אני כל כך אבוד בכעסי, כה שקוע בזעם, עד שאני לא שומע את קול צעדיה, לא חש בנוכחותה עד שהאור נדלק מעל ראשי. האור הבהיר עוצר אותי לרגע. אני לופת את הכוס בחוזקה עד שפרקי האצבעות בידי האדומה הופכים לבנים כמו קוקאין.

יש לי מזל שהכוס לא נשברת.

אני כמעט מצטער שהיא לא נשברת.

אז הייתי יכול לקחת רסיס ולחתוך איזה וריד דפוק.

"נאז?"

קולה כה קרוב אליי, מבטא את שמי וכמו שופך דלק על הלהבות שכבר משתוללות בי. אני שומט את ראשי, מרגיש את גופי רועד בחוזקה.

שום טיפת בושה.

"תסתובבי," אני אומר, קולי שקט, כה קר עד שאפילו אני כמעט לא מזהה אותו. אני צריך שהיא תחזור למקום בו היא הייתה ותיתן לי זמן להירגע. לנקות את הבלאגן הזה ולהשיב סדר לעולם שלי, לפני שאני אוציא הכול עליה.

"מה?"

"תסתובבי, קאריסה. את לא רוצה לעשות את זה עכשיו."

"לא רוצה לעשות מה?"

אני לא עונה לה, והיא לא הולכת.

לא, במקום זה היא מתקרבת אליי, אני סוף סוף שומע את צעדיה כשהיא חוצה את המטבח לעברי בקצב זהיר. צעדיה קלים, אבל התקדמותה נשמעת לי כמו שאגה הרת אסון. אני נושם עמוק כדי לרסן את תגובתי, עומד דומם ככל האפשר, עוצם את עיניי כשהיא מדברת שוב.

"איגנציו?"

ידה על גבי, מגעה מהוסס, אבל די בכך להציט אותי. הכוס נשמטת מידי, מתרסקת במי הסבון כשאני מסתובב אליה. קאריסה מופתעת ומתחילה להתרחק, ללכת לאחור, אבל אני תופס את פרק ידה ומושך אותה אליי במקום.

היא נרתעת, עיניה קרועות לרווחה כשאני דוחף אותה לאחור לעומת הדלפק בפינה ומרתק אותה אליו.

"זה מה שאת רוצה? הא?" אני מביט ישירות בעיניה הכהות

ומתכופף אליה. "את רוצה לצחוק עליי? את רוצה להרגיז אותי?"

"מה?" המילה יוצאת מבין שפתייה ברעד. "על מה אתה מדבר?"

"אני מדבר על מה שאת עושה," אני אומר. "על מה שאת עושה לי."

“אני לא עושה לך כלום.”

דמעות עולות בעיניה. יש לי די שכל לשחרר את אחיזתי על פרק ידה כשנרמה לי שאני מכאיב לה, אבל זה לא משנה דבר. דמעה גולשת במורד לחיה כשהיא מביטה בעיניי, גופה מתוח כאילו היא עוצרת את נשימתה מעצם קרבתה אליי.
אליי.

היא לא מסוגלת לסבול להיות פאקינג קרובה אליי.
אני פותח את עצמי בפניה, חושף את החלקים הפגיעים שבי, אלה שאף אחד אחר לא זוכה לראות, והיא מקבלת אותם. היא מקבלת אותם, ואוהבת אותם, אבל היא לא מבינה אותם. וכשאני סוף סוף מסביר לה, מסביר לה איך הפכו אותי לקורבן, איך פגעו בי, איך חיי נהרסו, היא מתנהגת כאילו אני לא בסדר.

“אני נותן לך מרחב, קאריסה. אני נותן לך מרחב אף שכל דבר בי אומר לי לא לעשות את זה, כי זה מה שאת רוצה. אני נותן לך מרחב, ואיך את מודה לי? את מתגרה בי. את מזמינה אנשים אל הבית שלי, אל המרחב שלי, ואת אפילו לא שואלת אותי. את רוצה מרחב איש? אז תתני גם לי מרחב אישי, ותפסיקי לזלזל בו!”
“אני לא –”

“את כן, אני אומר וקוטע את דבריה. “הקטע התמים הזה שלך לא יעבוד עליי... יותר. את יודעת מה את עושה. את מודעת לזה. את יודעת איך זה משפיע עליי, אבל את בכל זאת ממשיכה לעשות את זה. אני מניח לך, כי היית צריכה זמן, היית צריכה את הסבלנות שלי, אבל הזמן שלך נגמר, קאריסה, כי הסבלנות שלי נגמרה. את רוצה לשחק במשחק הזה? את רוצה להתעסק איתי כדי לקבל תגובה? אין בעיה. אני אתן לך בדיוק מה שאת רוצה.”

אני נצמד אליה, אפי מתחכך בשלה כשהיא נאבקת לשחרר את אחיזתי בגופה. אני מטה את ראשי, מתכופף עוד יותר, עוצר כששפתיי כמעט נוגעות בשלה.

אני רוצה לנשק אותה.

הייתי נותן הכול כדי שהיא תנשק אותי בחזרה.

אני מרגיש את נשימתה כשהיא אומרת, "תשחרר אותי."
 "תכריחי אותי. נראה אותך."

היא דוחפת אותי בידה הפנויה וחומקת ממני כה מהר עד שבקושי יש לי זמן להגיב. אני מרפה מפרק ידה שנייה אחת מאוחר מדי, והיא מעווה את פניה בכאב כשזרועה מסתובבת בתנוחה לא טבעית. היא אווזת בפרק ידה ונסוגה ממני, מנידה את ראשה, דמעה תועה נוספת זולגת במורד לחייה.

"משהו אצלך לא בסדר!" היא צועקת, חזק מספיק כך שמלודי שומעת, וקוראת מחדר העבודה כדי לבדוק אם קאריסה בסדר.
 "אתה... אתה פאקינג חולה."

"ספרי לי משהו שאני לא יודע."

"אני שונאת אותך!"

"גם את זה אני כבר יודע."

"קאריסה?" מלודי קוראת ונעמדת בפתח המטבח, מעבירה את מבטה בינינו בהיסוס, עיניה חשדניות. "הכול בסדר?"

אני מביט בקאריסה, מרים גבה, מחכה לתגובתה. היא לא רוצה שאדבר עם החברה שלה, לא כרגע, לא כשאני במצב הרוח הזה.

קאריסה מהנהנת באיטיות, ממשיכה לשפשף את פרק ידה. "כן, הכול בסדר, אבל אה... כנראה עדיף שתלכי. נאז ואני... כלומר..."

"אני מבינה," מלודי ממהרת לומר, ומנופפת לעברנו. "מריבת אוהבים וכל זה. אני, אה... אני אראה אותך מאוחר יותר השבוע, אוקיי? אנחנו עדיין יוצאות לקפה?"

"כמובן," אומרת קאריסה ומכריחה את עצמה לחייך. "אני אראה אותך שם."

מלודי מנופפת וממהרת לצאת מהבית. רק אחרי שדלת הכניסה נפתחת ונסגרת, מסמנת לנו שהיא באמת הלכה, קאריסה מסתובבת בחזרה אליי. הפחד נעלם מעיניה, כמו גם הכעס אליו התרגלתי בשבועות האחרונים. הדבר היחיד שאני רואה בהן זה עצב.
 שיברון לב.

היא ממשיכה לשפשף את פרק ידה, אווזת בו. הכעס שלי פוחת,

וראגה מחלחלת פנימה. אני מתקרב אליה, שולח את ידי אל זרועה.
"את בסדר?"

לפני שאני מספיק לגעת בה, היא מושכת את ידה וצועדת לאחור
כדי להגדיל את המרחק בינינו. "כאילו שאכפת לך."

"אכפת לי," אני אומר. "אם פגעתי בך..."

היא נושפת בבוז. "אתה כל הזמן פוגע בי."

אני רוצה להגיד משהו, להפריך את דבריה, אבל אני לא יכול.
קאריסה שותקת לרגע ואז מביטה בי, קולה לא עולה על לחישה.

"אתה יודע מה היה היום הכי נורא בחיים שלי, נאז?"

אני בקושי מהסס. "היום שהרגתי את אבא שלך."

היא נרתעת למשמע המילים, אבל מנידה בראשה ומשלבת
את זרועותיה. "היום הנורא ביותר בחיים שלי היה אותו יום בחדר

המעונות. הזהרת אותי להתרחק ממך... אבל לא הקשבתי. אמרת שאם
לא תקום ותלך אז, אתה אף פעם לא תלך... אבל גם לזה לא הקשבתי.

ועכשיו אני מבינה שהתכוונת לזה. באמת התכוונת לזה." קולה נשבר.
"טעיתי. לא הייתי צריכה לבקש ממך להישאר."

אם היא הייתה מרימה סכין מהדלפק ונועצת אותה בחזה שלי
עכשיו, זה לא היה מפריע לי – לא היה מכאיב לי – כפי שהמילים

האלו הכאיבו לי.

הייתי מעדיף שיירו בי שוב מאשר לשמוע את מה שהיא זה עתה
אמרה.

אבל היא יודעת.

ואולי היא מתכוונת לדבריה.

אולי זה באמת היה היום הכי נורא בחייה.

אבל זה לא ממש מנחם אותי.

זה צורב.

ללא מילים, אני מתרחק מהדלפק ועושה מספר צעדים מתוחים
לעברה. קאריסה לא זזה כשאני מתקרב אליה באיטיות, מסרבת להביט

בעיניי כשאני מסתכל עליה.

אני עוצר לידה, מתכופף אליה, שפתיי ליד אוזנה. "אבל ביקשת

ממני, " אני אומר בשקט. "ביקשת ממני להישאר, אז תתרגלי לזה, מתוקה, כי אני לא הולך לשום מקום."

העור שלה רך. טהור. נוגעים בו רק לעיתים נדירות. קאריסה אומנם עוצמת את עיניה, גופה דומם לגמרי, אבל אני יודע שהיא ערה. אני יודע לפי האוויר שנתקע בגרונה ומהנשימה החלושה והנרעדת שהיא משחררת כשאני נכנס למיטה ונשכב לידה. היא לובשת גופייה שחורה וקטנה וזוג תחתונים. היא תמיד בקושי לבושה למיטה.

אני לובש פחות ממנה. אני ישן בעירום. ואין לי נקיפות מצפון. אני מנסה להיות ג'נטלמן, מנסה להיות מבין ולשמור את הידיים שלי לעצמי, אבל זה קשה. זה פאקינג קשה. במיוחד בזמנים כאלה.

כשאני יודע שהיא ערה, כשאני יודע שהיא יודעת שאני פה, כה קרוב, ועם זאת כה פאקינג רחוק. זה משאיר כאב בשרירים שלי שקשה לי להיפטר ממנו. אני תופס את עצמי נוגע בה, קצות אצבעותי מטיילות על כל פיסת עור חשופה. היא לא זזה, אבל אני מרגיש שהיא רועדת, מרגיש את הצמרמורות מתעוררות בכל מקום בו ידי נגעה.

זה יותר מדי. זה אף פעם לא מספיק. אני רוצה יותר. אני צריך יותר. אני חמדן ואני רוצה את כולה. אני רוצה לאהוב אותה, רוצה לחבק אותה, רוצה להיות שוב בתוכה. אני רוצה לזיין אותה ללא רחמים. אני בקושי זוכר את הפעם האחרונה שבה עשיתי את זה. הייתי מסומם, והיא תכננה לעזוב. עבר חודש מאז... חודש ארוך

ומייסר ללא מגעה. אני רוצה להכניס את ידי אל מתחת לכד, להפשיט אותה לגמרי ולהצמיד אותה אליי.

אבל אם אנסה, היא תשתמש במילה. אדום.

רציתי לתלוש את הלשון הרפוקה שלה על כך שהשתמשה בה איתי כפי שעשתה.

אני נאנח, מתהפך, נפנה אל הצד השני של החדר. אני לא אגע בה הלילה, ככל שזה כואב לי. היא עצובה, ואני לא רוצה להחמיר את המצב עוד יותר.

אני לא יודע איך אי פעם נתגבר על זה.

צעד אחד קדימה, חצי תריסר צעדים לאחור...

אני לא ישן עמוק, הגוף שלי מודע לסביבתו. בכל פעם שהיא מזיזה את המיטה, מתהפכת או מותחת את רגליה, מתכווצת או מחבקת את הכרית שלה, אני מייד מתעורר בבהלה, מזדעזע ושב להכרה שלא קל לי להתנער ממנה.

לישון עם מישהו אחר – לחלוק איתו חדר, להכניס אותו למקומות הכי פרטיים כך שהוא רואה אותך ברגעים הכי פגיעים – דורש הרבה אמון. אני חזק, ומהיר, אבל אפילו טיפש יכול לשסוף את גרונו של אדם ישן, להוציא אותו מכלל פעולה עוד לפני שהוא מתעורר.

זה דורש רק שניות ספורות.

אני יודע.

בסופו של דבר אני נרדם, שוקע בשינה ומתעורר שוב. אני מרגיש שקאריסה קמה בבוקר, שומע את צעדיה החרישיים כשהיא יוצאת מהחדר. אני מנסה לחזור לישון אחרי שהיא הולכת, אבל זה בלתי אפשרי.

ככל שקשה לי לישון כשהיא לידי, כך קשה לי עוד יותר כשהיא לא כאן.

כעבור כמה דקות, הסקרנות משתלטת עליי.

אני קם מהמיטה ומתלבש בזריזות, יורד לקומה התחתונה באיטיות. קאריסה במטבח, עומדת ליד הדלפק, מוזגת לעצמה קערת דגנים.

קוקו פאפס. זה עדיין מוזר, העובדה שאנחנו עושים בחדר הזה כל כך הרבה שימוש, ארוחת בוקר, צוהריים, וערב. לפעמים היא פשוט נשארת כאן, נשענת על הדלפק סתם בלי סיבה.
מוזר.

אני חולף על פניה, מוציא בקבוק מים מהמקרר, פותח אותו ולוגם כשהיא מדברת.

"הייתי הורגת בשביל קפה."

קולה קליל, המילים יוצאות בקלות, כאילו היא המשיכה לדבר איתי כרגיל בתקופה האחרונה.
הא.

אני נשען על הדלפק, בוחן אותה בסקרנות. "היית הורגת?"

היא מסבה אליי את ראשה, מגלגלת את עיניה. "זה ביטוי."

"אני יודע," אני אומר, ומבריג את הפקק בחזרה על הבקבוק שלי. "אם את רוצה קפה, תתקשרי לבית הקפה בהמשך הרחוב ותבקשי מהם להביא לך."

"מה אני אמורה לעשות, להזמין חמש־עשרה כוסות קפה?" היא שואלת. "יש להם מינימום הזמנה, אתה יודע. עדיף שאני פשוט אלך לשם, אבל בשביל זה אני צריכה ללבוש מכנסיים, ו..."
והיא לא לובשת מכנסיים.

עיניי עוברות עליה באיטיות בתגובה, גומעות את עורה החלק תחת האור הרך שחודר מהחלון. לפעמים אני חושב שהיא עושה את זה במיוחד כדי להתגרות בי. היא אף פעם לא חשפה כל כך הרבה עור. זה מפתה, ללא ספק.

אני רוצה ללטף כל סנטימטר ממנה.

"את רוצה שאלך להביא לך קפה?" אני מציע כשאני מביט שוב

בעיניה. "אני אעשה את זה."

"לא, זה בסדר," היא מייד אומרת. "אני לא רוצה ממך שום דבר."

אני מושך בכתפיי, מתרחק מהדלפק בדחיפה וחולף על פניה כשאני שומע את הטלפון הנייד שלי מצלצל בחדר העבודה. שוב ריי.

תמיד ריי. "אין בעיה. אם תשני את דעתך –"

"אני לא," היא אומרת. "לא אשנה את דעתי."
החדר שוב שקט כשאני יוצא מהמטבח, קולה בקושי עולה על
לחישה כשאני שומע אותה מתקנת את עצמה, "לא בנוגע אליך, בכל
אופן."

פרק 3

"אז, יש איזה מישהו..."

ככה מתחילות הרבה שיחות עם ריי. אילו היה לי דולר על כל פעם ששמעתי את ארבע המילים האלה...

בעצם, נראה לי שיש לי כמה אלפי דולרים על כל פעם כזאת. "מי?" אני שואל ללא צורך, יודע שהוא יספר לי מי כשהוא יהיה מוכן. לריי יש נטייה לדרמטיות.

"איזה בחור," הוא אומר, "שעשה לי כמה עבודות. הוא בעסקי המכונניות, אתה יודע... יש לו משחטה והוא פירק כמה רכבים. הוא נכנס לעסק, נכנס עמוק, והחליט שהוא רוצה לצאת. אבל אתה יודע בדיוק כמוני שאי אפשר לצאת, אז החמור הגיש תלונה. על הטרדה! אתה יכול להאמין? הוא התקשר למשטרה וחשב שהם יעשו משהו בשבילי!"

כן, אני יכול להאמין.

משום מה, אנשים חושבים שהמשטרה באמת שם כדי לעזור להם.

גם אני חשבתי ככה, פעם.

לפני שגיליתי את האמת.

אני מעיף מבט בריי כשאנחנו יושבים במשרד האחורי בקובלט, לוגמים משקאות אלכוהוליים אף על פי שעדיין לא צוהריים. ברנדי ישנה עמוק בפינה, על ספת העור הצמודה לקיר. אני תוהה אם הם בילו פה את הלילה. מעולם לא ראיתי אותה בקובלט כל כך מוקדם בבוקר.

"ומה, אתה רוצה שילמדו אותו לקח?"
"לא, כבר שברנו שתי ברכיים," אומר ריי. "אני מעדיף שיטפלו
בו וזהו."

"כן, אוקיי," אני אומר. "אני אטפל בזה."
ריי מוסר לי את שמו של האיש וכמה פרטים מזהים – ג'וש
דוניצטי, שנות הארבעים המאוחרות, שיער בלונדיני, צולע בגלל
תאונה שפגעה לו בפיקות הברכיים. המוסך שלו נמצא בברוקלין, לא
רחוק מביתי. זה כל מה שאני צריך לדעת, בעצם, אבל ריי מכניס את
ידו למגירה בשולחן ושולף את כרטיס הביקור של הבחור בכל אופן.
אני מסיים את הבירה כשריי משנה את הנושא, מברבר על אודות
משהו. אני לא יודע מה. הוא לא מדבר אליי. לא באמת. הוא סתם
מדבר. בניגוד אליי, ריי לא אוהב שתיקות.
כשהבקבוק שלי ריק, אני מניח אותו בצד וקם, לובש את המעיל
ומושיט את ידי אל ריי.

הוא לוחץ אותה, שולח לי חיוך אמיתי. "אני לא יודע מה הייתי
עושה בלעדיך, ויטאלה."

בלעדיי, הוא היה עני יותר, וחלש יותר, וכנראה אפילו מת. הוא
תלוי בי יותר משהוא היה רוצה להודות... יותר מששאר החבר'ה
יודעים. הם חושבים שהבוס שלהם הוא האיש החזק ביותר בעיר, אדם
רב עוצמה, ועל פניו, כך זה באמת נראה. הוא חותם את שמו על רוב
מה שאני עושה, לוקח את הקרדיט.

זה לא מפריע לי.

אני לא עושה את זה בשביל התהילה.

אני לא צריך את הקרדיט.

אני לא רוצה שאנשים ינשקו לי את התחת כל יום.

"אני אתקשר אליך," אני אומר. "ברגע שזה ייעשה."

את אחר הצהריים אני מבלה בחיפוש אחר המוסך בברוקלין,
במארב מחוץ למקום, צופה באיש צולע ברחבי חלל העבודה במשך
שעה, מתקשה להתכופף, מתאמץ לעבוד על המכוניות. המנוול כנראה
סבל מספיק, שתי הברכיים שלו הרוסות. יש לו מזל שהוא בכלל הולך.

אבל הוא עשה טעות חמורה כשפנה למשטרה. בעולם שלנו, זה מעשה בלתי נסלח, משהו שאף אחד אינו חסין מפניו. לא משנה מי אתה, או מה אתה עושה, או מי אוהב אותך... זה חטא קטלני שאנחנו לא סולחים עליו.

האיש הראשון שאי פעם הרגתי היה ג'וזף מנצ'טי. זה היה רצח נקי ופשוט, ירייה בעורף. ידיי רעדו באותו יום כשלחצתי על ההדק, ובקושי הצלחתי להתרחק לפני שקרסתי לצד הדרך והקאתי את כל מה שהיה בקיבה שלי.

לא כי הוא מת, לא כי נטלתי את חייו של איש נשוי, של אבא, של גבר שהיה חייב הון למאפיה שביקשה את נשמת אפו בתור תשלום.

זה בכלל לא היה קשור אליו.

זה היה האדרנלין.

ניצוץ החיים הראשון שהרגשתי בעורקיי מאז הלילה שהוא נגזל ממני, הפעם הראשונה שהרגשתי שוב נורמלי. זה היה היי שמעולם לא חוויתי, היי שנבע מהשליטה שהייתה לי על נשימתו האחרונה של אדם אחר. ליבי פעם בחזי בפראות, לב שכבר לא הייתי בטוח בקיומו. הרגע חסר האנושיות ביותר בחיי הזכיר לי שגם אני הייתי פעם בן אנוש.

הרגשתי חי שוב.

התמכרתי לתחושה הזאת.

בסופו של דבר, המעשה כבר לא גרם לי להקיא. ההיי כבר לא היה אותו הדבר. האדרנלין לא גאה באותה עוצמה. כמו כל מכור אמיתי, נזקקתי למשהו מעבר לזה כדי להרגיש סיפוק. נקי ופשוט הפך למלוכלך ומיוסר, התחושות התעצמו כשחזיתי בתוצאות מעשי. שכללתי את זה, בדקתי מה הדרך הטובה ביותר לזכות בריגוש הגדול ביותר במינימום סיכון.

לא היה לי אכפת איך הם הרגישו כל עוד אני זכיתי להרגיש שוב. עכשיו כשאני יושב במכונית מעבר לרחוב, מתבונן באיש מסתובב במוסך, אצבעותיי מתחילות לעקצץ בציפייה. אני משחק בכרטיס

הביקור שלו, מעביר את קצות אצבעותיי על קצותיו הגסים, לוקח את הזמן, אבל הרחף חזק. קוראים לזה חיסול.

אבל זה לא.

זה כמו סם.

זה היי.

ואני משתוקק לזה.

אני מחכה עד לשקיעה, השכונה שקטה, כל עובדי המוסך הלכו מלבד האיש שבו הגעתי לטפל. הוא עובד על מכונית אמריקאית ישנה, שוכב מתחתיה.

אני יוצא בזהירות, זורק את כרטיס הביקור בתא שבין המושבים, ועוטה את הכפפות השחורות כשאני חוצה את הכביש. אני נכנס למוסך בדממה, צעדיי בקושי משמיעים קול. הוא לא שומע אותי, או רואה אותי, לא יודע שאני כאן עד שכבר מאוחר מדי.

אני בועט בג'ק הישן, והמכונית לפתע נופלת, כה מהר עד שלצולע אין אפילו שנייה לצאת מתחתיה. הוא לא יכול לזוז, אלא רק לצרוח, כששני טון מתכת נוחתים על החזה שלו בכל הכוח.

הוא בועט ברגליו ומשתתק, גופו רועד בחוזקה.

אני משתהה שם לרגע, מסתכל.

יש משהו מהפנט במוות. זאת מחווה של שלוה, לדעתי. לא משנה כמה כאב, סבל, קושי טומנים בחובם החיים, הכול בסופו של דבר נגמר.

נולדנו למות. אלה החיים.

יום אחד אני אמות, איכשהו, ואני לא מפחד. בשבילי, המוות יהיה הקלה. עד אז, אני אחיה באמצעות אנשים אחרים, אצפה בהם מגיעים לרגע ההשלמה, אצפה בהם נלחמים על עוד נשימה אחת.

החיים אף פעם לא מעניקים להם עוד נשימה, לא כשאני בסביבה. בדיוק כפי שהחיים לא נתנו לה עוד הזדמנות.

לפעמים אני חושב שזאת הקללה שלי.

זה עונש שכפיתי על עצמי, שבקושי מרסן את השדים שלי. זה קתרזיס, אבל רגעי בלבד.

ההקלה מוציאה אותי מאיזון.

אני מתרחק בזמן שהוא עדיין מפרפר, מרכיץ את ראשי כשאני חוצה את הכביש לעבר מכונית החונה. אני נוסע משם מבלי להביט שוב במוסך, מוציא את הנייד ומתקשר לריי, "זה טופל" אני אומר כשהוא עונה, ואז מנתק. אני לא חוזר הביתה מייד, אלא מנווט ברחובות לזמן מה כדי לנקות את הראש, להניח לגל האדרנלין לצאת מגופי. יהיה מסוכן לפגוש את קאריסה במצב הזה.

המכונה הכסופה־שחורה תופסת רבע מהדלפק, הכפתורים היוקרתיים מבריקים מתחת לאור הבוקר שחודר מבעד לחלון. אני נשען על הדלפק מצידו השני של המטבח, שומע את קאריסה מסתובבת מעליי, את צעדיה מתקדמים במסדרון ובמורד המדרגות. עיניי פוגשות את שלה ברגע שהיא נכנסת לחדר. אני מצמצם אותן כשהיא מדליקה את המנורה הבוהקת, צופה בה מהססת, רואה אותי אורב בחשכה. קרביי מתכווצים ועורי נמתח בתגובה לפחד שאני רואה בעיניה. חזי כבד, מבטה הוא כאגרוף לבטני. לא משנה כמה פעמים אני נשבע שלא אפגע בה, היא בכל זאת שוכחת. ואף על פי שהיא שוכחת רק לרגע, זה יותר מדי. "בוקר טוב," אני אומר.

היא מביטה בי, הבהלה מתפוגגת ומתחלפת בהסתייגות הרגילה. היא לא עונה אלא מסיטה ממני את מבטה, ומצחה מתקמט כשהיא רואה את המכונה על הדלפק.

"זאת מכונת קפה ביתית," אני מסביר. עיניה מייד מתמקדות בי, היא מופתעת, ואני מושך בכתפיי, מרים את המדריך למשתמש מהדלפק שלידי ומושיט לה אותו. "אמרת שאת מוכנה להרוג בשביל קפה."

"אז קנית לי מכונה?" היא שואלת ולוקחת את המדריך ממני לפני

שהיא מסתכלת עליו. "לא יכולת לקנות קנקן קפה קטן ופשוט? כזה שלא צריך לקרוא ספר שלם כדי לדעת להפעיל אותו?" אני מתחיל לענות לה כשהיא קוטעת את דבריי, רוטנת, "כמובן שלא יכולת." היא מביטה בשער המדריך לרגע, ואז זורקת אותו על הדלפק ונפנית ממנו. היא מוציאה קערה מהארון, טורקת דלתות ומגירות כשהיא מכינה לעצמה את קערת דגני הבוקר הרגילה שלה. אני צופה בה בדממה כשהיא חולפת על פניי, מוציאה את החלב מהמקרר. היא מוזגת אותו לקערה, חלקו ניתז החוצה והיא לא טורחת לנקות אחריה. היא עומדת שם, בגבה אליי, לוקחת ביס ומביטה מבעד לחלון.

עדיין כל כך כועסת...

אני צועד אליה באיטיות, עוצר ממש מאחוריה, קרוב עד שהעניבה שלי נוגעת בגב שלה. אני עדיין לבוש באותם בגדים שלבשתי אתמול. אני לא יודע אם היא בכלל שמה לב, או אם אכפת לה, שלא ישנתי לידה, שלא חזרתי הביתה עד שעה מזוינת כלשהי, שנשארתי ער עד הזריחה והרכבתי למענה את המכונה הדפוקה כדי שיהיה לה קפה. אני לא יודע אם היא התגעגעה לנוכחות שלי אז, אבל אני יודע שהיא מרגישה בה עכשיו.

אני יודע, כי היא רועדת כשאני מתכופף, ובהשתקפותה בחלון, אני רואה שענינה נעצמות לשנייה. אני מקרב את שפתיי לאוזנה, קולי שקט כשאני מדבר, "נראה לי שהתכוונת להגיד תודה רבה."

פרק 4

אמונה.

אמון.

אבק פיות.

המילים הזהובות בולטות וזוהרות על הפוסטר הישן והצבעוני. ראיתי אותו כמה פעמים בעבר, תלוי בחדר המעונות של קאריסה, אבל לא ראיתי אותו מאז שהיא עברה משם. עד עכשיו, בכל אופן.

עיני הגדולות של הפיה הקטנה והבלונדינית ננעצות בי מצידו השני של חדר השינה, ממקומה החדש, היא תלויה על הקיר שלי, שם נעצו אותה. הפוסטר מקומט, ועקום, הפינה התחתונה הימנית קרועה. הוא נראה כמו משהו שמקומו בפת, לא תלוי ליד המיטה שלי. המראה גורם לעורי להצטמרר בחרדה. אני רוצה לתלוש אותו מהקיר... או, לעזאזל, לפחות ליישר אותו, להחליק את הקמטים כך שהוא יהיה ייצוגי. אבל אני לא עושה את זה. אני לא עושה דבר, רק עומד בפתח הדלת, עצבני, ונועץ מבט בדבר הדפוק תחת האור העמום.

אני מניד בראשי, סב על עקביי ויורד למטה. אני תשוש מכדי להתמודד עם הופעתו הפתאומית כרגע. כל אחר הצהריים טיפלתי בדברים בשביל ריי, דאגתי לעסקים, ואני רק רוצה להשתחרר קצת, לשים הכול מאחורי ולהירגע.

האור היחיד שדולק בבית הוא האור בחדר העבודה, קול הטלוויזיה

בוקע מהחדר כשאני מתקרב אליו. עוד תוכניות בישול, אני מניח. זה תמיד ערוץ האוכל הדפוק. אני נעמד בפתח החדר, עוצר שוב בהפתעה כשאותה כלבה קטנה ובלונדינית מקדמת את פניי ממסך הטלוויזיה. טינקרבל.

הא.

קאריסה יושבת על הספה, לבושה בפיג'מה, כפות רגליה מתחתיה. אני ניגש ומתיישב לידה, כה קרוב עד שהירך שלי מתחככת ברגלה. היא נדרכת, גופה נוקשה, אבל היא לא מסתכלת עליי. במקום זאת, עיניה מרוכזות במסך, אני צופה בה לרגע כשאני משחרר את העניבה, חולץ את נעליי בבעיטה ופונה אל הטלוויזיה.

פיטר פן.

זה תמוה בעיניי.

אני יודע עליה הרבה דברים, אבל אני לא מבין למה היא אוהבת את הסרט הזה כל כך. חשבתי על זה, שקלתי את האפשרויות, אני יודע שהיא צעירה, אבל זה נראה לי ילדותי בשביל מישהי כל כך בוגרת. "את יודעת", אני אומר, "אנשים מסוימים אומרים שפיטר פן הוא בעצם סיפור אימה."

מזווית עיניי, אני רואה את מצחה מתכווץ בבלבול. היא שולחת לעברי מבט מלא פקפוק.

"אני רציני", אני אומר ומביט בעיניה. "יש תיאוריות שפיטר פן הוא מלאך המוות וארץ-לעולם-לא היא כור המצרף.* בגלל זה הם לא מתבגרים שם." היא מסתכלת עליי בשתיקה, עדיין לא נפנית ממני, אז אני מתייחס לזה כאל פתח לשיחה, וממשיך. "אבל יש עוד תיאוריות, כמובן, שהילדים האבודים לא מתבגרים כי פיטר הורג אותם לפני שזה קורה. יש בספר שורה, אני לא יודע אם קראת אותו, אבל כתוב שם: כשדומה שהם גדלים, בניגוד לחוקים, פיטר מדלל אותם. די מדבר בעד עצמו, לא?"

* על פי הנצרות הקתולית, כור המצרף הוא מקום או מצב בו מתבצע מירוק נשמתו של מי שלא חטא חטאי מוות.

אני מעביר שתי אצבעות על צווארי, מדמה שיסוף גרון.
 קאריסה מסתכלת עליי.
 ומסתכלת עליי.
 ומסתכלת עליי עוד קצת.
 הבעת פניה אטומה, אבל עיניה רושפות. אילו יכלה לשרוף אותי
 במבטה, היא הייתה עושה זאת. כעבור רגע היא נפנית ממני, חוטפת
 את השלט ולוחצת על כפתור. הטלוויזיה נכבית, והיא נעמדת וזורקת
 את השלט על הכרית לידי.
 "אתה חייב להרוס הכול, נכון?" היא רוטנת, ולא נותנת לי הזדמנות
 לענות לפני שהיא יוצאת מחדר העבודה ונעלמת.
 אחרי שהיא הולכת, אני משעין את ראשי לאחור על הספה ועוצם
 את עיניי.

זה מקרה אבוד.
 זה נראה לי ברור, אבל אני לא מסוגל להשלים עם זה. בעיניה,
 אני לא מסוגל לעשות שום דבר כמו שצריך. אני בטוח שהיא חושבת
 שכל הכוח בידיים שלי, שהיא נתונה לרחמי, אבל זה רק מפני
 שאני נלחם יום אחר יום לשמור על טיפה של שליטה עצמית במקום
 הזה.

כי אחרת? אני יודעת שאאבד אותה לגמרי.

ואם אאבד אותה?

שנינו שקולים למתים.

אני קם שוב, יוצא מחדר העבודה, משאיר את הבגדים במקום בו
 הסרתי אותם, מרוקן מכדי לשמור על סדר היום שלי. אני אתמודד
 איתם מחר, אתמודד עם כל מה שמתמוטט מסביבי, אבל הלילה נותר
 בי די כוח להתמודד רק איתה.

ואני לא יכול להתמודד איתה כפי שאני מתמודד עם אנשים
 אחרים. הם מקבלים סכין בגרון או כדור בעורף. בשבילה יש לי רק
 מילים, וגם הן כנראה לוקות בחסר, במקרה הטוב.

אין לה כל עניין באדיבות שלי.

היא לא מאמינה למילה מההבטחות שלי.

מקיאווולי האמין שעדיף שיפחדו מפניך מאשר שיאהבו אותך, משום שקשרים קל לשבור, אבל הפחד מפני הכאב תמיד נוכח. היא מפחדת מפניי. אני יודע שהיא מפחדת. אני רואה את הפחד לפעמים, כשהיא מביטה בי. אבל אני לא יודע איך לשמר את האהבה שלה כשהיא נראית כאילו היא עומדת להתפורר כל אימת שאני מדבר איתה, כאילו היא מפרקת כל הברה לגורמים בחיפוש אחר משהו אחר להאשים אותי בו, משהו שיוכיח לה שאני המפלצת שהיא מאמינה שאני.

ואולי יש בי מפלצת.

בעצם, אני יודע שיש בי מפלצת.

לפעמים אני מרגיש אותה מרימה את ראשה המכוער. אני מרגיש אותה מאכלת את גופי, מרעילה את מחשבותיי כשהאפלה משתלטת. קרביי שחורים, אבל ליבי עוד פועם.

הוא עוד פועם.

והוא פאקינג פועם למענה.

אז יש בי מפלצת, כן, אבל היא לא מי שאני.

וחוץ מזה, בכל אחד יש מפלצת, לא?

האור למעלה כבוי, חדר השינה נתון בעלטה מאחר שהשמש סוף סוף שקעה. עיניי מתרגלות לחשכה בקלות, מורגלות בהסתגלות לאפלה אחרי שנים של אימונים, והדבר הראשון שאני מבחין בו הוא הפוסטר.

הוא לא שם.

אני מביט בקיר הריק, רואה את הנעצים עוד תקועים בגבס, את פינות הנייר שנתלשו מהם.

היא תלשה אותו מהקיר.

עיניי סורקות את החדר במהירות, מוצאות אותו על הרצפה ליד המיטה, קרוע במרכזו, שני חצאיו מקומטים.

אני עומד בפתח הדלת ומביט בפוסטר ההרוס לרגע, ואזניי קולטות צליל שקט, יבבה חלושה שכמעט לא שמעתי.

אני מכיר את הצליל הזה, מכיר אותו היטב, הוא רודף את קיומי.

פאק.

נשימה נלכדת בגרון, אנחה קלושה שבוקעת מחזה שזקוק נואשות לאוויר.

הזיכרון שמענה אותי כל יום בחיי.

מבטי עובר אל המיטה, אל המקום בו קאריסה שוכבת, עטופה בשמיכה כאילו היא מנסה לגונן על עצמה מפני העולם שבחוץ. אני לא יכול לראות את פניה, לא מצליח לזהות אלא את קווי המתאר של גופה, אבל כשהצליל מהדהד שוב בחדר, אני יודע.

אני יודע שהיא בוכה.

היא בוכה בגללי.

אני מרגיש כאילו החזה שלי קורס, הצער שלה כבד מנשוא. אני לא מאשים רק את עצמי, אבל אני יודע, אף שאני לא רוצה להודות בכך, שהייתה לי יד בכאב שלה.

ניסיתי למנוע את זה.

נשבעתי שזה לא יקרה.

אבל זה נכון.

לפעמים אין ברירה, אני חושב. אנחנו מפשלים באותה קלות בה אנחנו נושמים. הטעויות היחידות שאני אי פעם עושה הן אלה שאין לי שום שליטה עליהן, כשהגורל דוחף אותי ולא משאיר לי ברירה, אבל אפילו אז, אני תמיד מצליח לשמור על שיווי המשקל.

כשאני איתה, אני מאבד אותו.

אני מועד.

היא תוריד אותי על ברכיי אם היא תשמיע את הצליל הזה שוב.

באיטיות, אני ניגש אל הצד שלה של המיטה, צעדיי שקטים. אני רואה אותה נקפצת כשאני נעמד לידה, הצל שלי חוסם את מעט אור הירח שעוד מחלחל מבעד לחלון. אני מסתכל עליה, רואה שענייה פקוחות, דמעות זורמות במורד לחייה הסמוקות. מבלי לומר מילה, אני שולח אליה את ידי, מוחה שביל של דמעות בפרקי אצבעותיי, מסיט קווצת שיער מפניה ותוחב אותה מאחורי אוזנה.

היא נועצת מבט ריק בחלל האוויר, לא מביטה בעיניי, לא מכירה

בנוכחותי. אני מתכופף, מנשק את לחיה, טועם את הרטיבות המלוחה, מתענג על חום גופה. ברגע ששפתיי נוגעות בעורה, היא עושה זאת שוב, משמיעה את אותו צליל, נשימה חדה ונואשת שמפלחת אותי ומחלחלת אל עצמותיי הנוקשות.

אני כורע על ברכיי לידה ומכריח אותה להסתכל עליי, לראות אותי. אין סיכוי שאצליח לישון הלילה, אין סיכוי שאצליח להירגע כשהיא במצב הזה. "מה אני יכול לעשות, קאריסה?"

השאלה שקטה, אבל היא נרתעת כאילו צעקתי עליה. שפתה מתעקלת בבזז, שנאה מבעבעת בעיניה. "לך לעזאזל."

המילים חונקות אותה כאילו זה המזון המר ביותר שהיא אי פעם טעמה. התשוקה שלה גורמת לעורי לעקצץ. הוא כנראה דבר רע, הריגוש שעובר בי, אבל לעזאזל, העוינות שלה מעוררת משהו בתוכי, משהו קדמון ומפוקפק. מן עיוות, סחרור, בעבוע שגורם לזין שלי להתקשות ולעורי להזיע.

אלה תחושות שמסוכן לעורר בי.

אני מעביר את גב כף ידי במורד לחייה שוב, מוחה עוד דמעות.

"אני בדרך לשם כבר הרבה זמן, מתוקה."

המילים בקושי מספיקות לבקוע מבין שפתיי כשאני נדחף לאחור, חזק, וכמעט נופל. אני עוצר את עצמי בידי כשהיא מתיישבת, השמיכה נשמטת מסביבה והיא כורכת את זרועותיה סביב החזה שלה. היא כבר לא בוכה, הטינה שלה כמו מייבשת את הדמעות.

עם הכעס אני יכול להתמודד... עם הכול, רק לא עם כאב הלב. לפני שהיא מספיקה לדבר, לפני שהיא מצליחה להגיב, אני שוב קם, מניח את ידיי משני צדדיה על המיטה ורוכן לעברה, קרוב עד שאפי מתחכך בשלה.

היא שואפת חדות, הפעם היא מופתעת.

"זהירות", אני לוחש, קולי נמוך וגס מרגש עצור. "את יודעת שאני

אוהב כשאת נאבקת בי."

"לך תזדיין."

אני מצמיד את שפתיי אל שלה, מנשק אותה בכוח.

היא לא מנסקת בחזרה.

זה נמשך רק כמה שניות לפני שהיא דוחפת את החזה שלי, דוחפת עד שיש בינינו מרחק שמאפשר לה להכות אותי.

חזק.

היא מכניסה לי ישר בפה, האגרוף לא צפוי, ואני לא מוכן אליו. אני מעווה את פניי בתגובה לדקירת הכאב החדה ואוחז את פרק ידה לפני שהיא מצליחה להכות אותי שוב. היא מעווה את פניה בכאב, מכווצת את אצבעותיה, מביטה בי בזעם, נחיריה מתרחבים והיא רועדת מכעס.

טעם מתכתי של דם מכסה את לשוני כשאני מעביר אותה על שפתי התחתונה, מרגיש את החתך הקטן במקום בו שיניי שיסעו אותה. הפצע צורב, וכבר פועם בתיאום עם קצב ליבי המהיר.

לעיתים רחוקות יש למישהו את הביצים לנסות להכניס לי אגרוף. נדירות עוד יותר הן הפעמים שאני לא שם לב והאגרוף ממש מכה בי.

הרגשות שהדחקתי רק לפני רגע מבעבעים ועולים על גדותיהם, הפתיל ניצת, כל מה שכלאתי בפנים מתפוצץ ופורץ החוצה. אני גורד אותה בחזרה אל המיטה ומטפס מעליה. היא צועקת משהו, אבל קולה בקושי נשמע, נשימה ברוח, לחישה עמומה שטובעת בהמהום החשמל שבתוכי.

יש רק מילה אחת שתוציא אותי מתוך הערפל.

אדום.

אדום, צבע הזעם, צבע השנאה, גוון שמשתלט על חיי עד שאני בקושי מסוגל לחשוב. אדום, צבע הדם, הנוזל הסמיך שמחלחל אל רצפת פרקט ונספג בדר, זה שקשה מאוד להסירו ברגע שהוא נשפך. אדום, כמו הסומק בלחייה, כמו פיה שמתחנן לפגוש שוב את שפתיי. אדום, כמו סימני הציפורניים שהיא משאירה על זרועותיי, על חזי, על צווארי, על פניי. היא נלחמת, אבל היא מושכת במקום לדחוף, מחבקת אותי אליה ומשחיתה את עורי.

אדום.

אדום.

אדום.

אני שוב מנשק אותה חזק, הצריכה בשפתיי מעמיקה, מחלחלת אל שריריי, מלכה אותי. אני נושך אותה, לא עד זוב דם, אבל חזק מספיק כדי לגרום לה לחשוב כך.

"תגידי את זה," אני נוהם, נצמד אליה. אני קשה, כה קשה עד שזה כואב. "תגידי את המילה."

אני רוצה שהיא תגיד אותה.

אני צריך שהיא תגיד אותה.

כי אם היא לא – אם היא לא תצעק אותה בכל הכוח, אם היא לא תירק אותה בפרצופי כמו ארס – אני לא אוכל לעצור. ראייתי נצבעת אדום, כיסוי ערפילי שמצפה הכול, ו'אדום' זה הדבר היחיד שיוכל להסיר אותו.

"תגידי את זה," אני אומר לה שוב, שפתיי מרחפות ממש מעל שלה, כה קרוב עד שאני יכול להרגיש את נשימותיה המהירות, "אבל אל תגידי את זה אם את לא מתכוונת לזה."

היא נועצת בי מבט מלא ביותר חמה משאי פעם ראיתי בעיניה. החתלתולה הקטנטנה שלי התחלפה בחיית פרא אכזרית, לביאה רעבה שמסוגלת לקרוע אותי לגזרים. והיא תעשה זאת. היא תסע אותי.

היא רק צריכה לומר את המילה, ואני אתפרק לחתיכות.

"תגידי את זה," אני מקניט. "פאקינג תגידי את זה."

שפתיה נפשקות, ואני מחכה. כל שריר בגופי מתכווץ, מתאמץ, חזי כואב כשאני מחכה לשמוע את המילה, אבל אני מקבל רק אנחה נרעדת. היא בוקעת כמו נהמה, הצליל משתהה בחלל האוויר סביבנו לשבריר שנייה לפני שהיא מרימה את ראשה רק עד שהיא יכולה להצמיד את שפתיה לשלי.

ואני אבוד.

בגדינו נקרעים ואנחנו נחבלים כשאנחנו פושטים מעלינו כל פיסת בד שמפרידה בינינו. אין בזה שמץ של עדינות, שמץ של אהבה.

זאת לא אהבה.

זאת שנאה.

שנאה אמיתית.

היא שונאת אותי, ואני חושב שזה מרגיע אותה, משקיט את כאב ליבה, מאפשר לה לשלח בי את זעמה.

זה לא מפריע לי.

אני מקבל את זה בשמחה.

היא יכולה להכות אותי, לחבוט בי, לענות אותי, ואני אספוג הכול. אני אספוג בשמחה את פגיעת אגרופיה ומרירות מילותיה. היא יכולה לנקו את האגרסיות שלה, לאבד את עצמה איתי, ואני לעולם לא אנטור לה טינה על כך.

כי אני מכיר את ההרגשה.

אני מכיר את הכעס, את השנאה, ואת הכאב.

וכשאני מסתכל עליה, כשהיא מתנתקת משפתיי לשבריר שנייה כדי להביט בעיניי, אני מרגיש כאילו אני שוב מביט במראה... רסיס זכוכית שבור ומשונן שמשקף את נשמתי בחזרה אליי.

הפעם, זה החצי האפל.

היא דפוקה בדיוק כמוני.

ואולי אני עשיתי לה את זה.

אולי זה לא בסדר מצדי.

אבל לעזאזל, זאת הרגשה טובה.

אני מנשק את לחייה, סנטרה, חזה, שוב, ושוב, ושוב, שניי נוגסות בבשרה כשאני גורר אותה לאורך המיטה, מתמקם בין ירכיה. היא כבר רטובה, עורה סמוק, כל חלק ממנה מתלהט בציפייה.

אני תופס את רגליה, מפשק אותן בדחיפה, מרים את ברכיה אל חזה בכוח כששפתיי שוב פוגשות את שלה. אני חודר אליה, חזק, עמוק, והיא צועקת לתוך פי, נוהמת קללה יחידה. "פאק."

"בדיוק," אני לוחש לעומת שפתייה. "אני הולך לזיין את הכול מתוכך, הכול." אני יוצא מתוכה ומיד חודר שוב, מוציא ממנה עוד זעקה. "אני אזיין אותך עד שתתחנני שאפסיק." עוד חדירה. עוד

צעקה. "וגם אז אני לא אעצור, לא עד שתגידי את המילה שתכריח אותי לעצור." אני מתרומם כדי להביט בה וחודר אליה שוב, עמוק יותר. נשימתה רועדת. "אני לא אעצור עד שתגידי את זה... עד שתתכווני לזה."

היא מסתכלת עליי, בעקשנות, בהתרסה... בדממה. אנחנו בעיצומו של קרב, ראש בראש, והיא לעולם לא תנצח.

אני אזיין אותה עד שהלב שלי יעצור.

לעזאזל, בלעדיה, אני בכל מקרה לא זקוק לו.

היא לא אומרת דבר, והיא לא חייבת, כי אני לא ממש נותן לה הזדמנות. אני נע בתוכה כה חזק עד שכל תנועה דוחפת אותה עמוק יותר לתוך המיטה. היא מתאמצת להישאר בשקט ככל יכולתה, פניה מעוותים, לסתה קפוצה כדי שהיא לא תרעיש, אבל אני יכול לשמוע את הגניחות שמחוץ לשליטתה, להרגיש אותה בולעת את אנקותיה כשאני מלקק, ומוצץ, ונושך סביב הגרון שלה, נותן לה כל פיסה ממני. אני לא מרסן את עצמי.

אני לא מתכוון להמשיך לרסן את עצמי איתה.

היא יודעת מי אני.

היא יודעת למה אני מסוגל.

אני כבר לא אתיחס אליה בכפפות של משי.

דקות חולפות. עשר. חמש-עשרה. עשרים.

אולי חצי שעה.

אולי חצי יום.

החדר שרוי בעלטה אבל אני יכול לראות את המאמץ על פניה כשאני מסרב לוותר, מזיז אותה ומסובב אותה, מתייחס אליה כאל בוכת סמרטוטים, כפי שגיליתי שהיא אוהבת. היא מקבלת אליה את הכול בקלות לזמן מה, עד שזה נהיה יותר מדי, יבכותיה נשמעות מיוסרות יותר, שריריה מתוחים יותר, האורגזמות שלה חזקות וקרובות יותר זו לזו, כל כולה מותשת.

אני מרגיש את רגליה מתפתלות, את ידיה האכזריות על עורי. סימני השריטות על גבי פועמים בכאב, צורבים מהזיעה שנוטפת

עליהם. היא הקיזה עוד דם, ציפורן תלושה משאירה סימן על לחיי, אבל אני לא מניד עפעף.

היא יכולה לפצוע אותי.

היא יכולה לצלק אותי.

היא יכולה לעשות לי כל מה שהיא רוצה.

אני מרגיש את גופה המתוח תחתי, את בואה של עוד אורגזמה.

היא שואפת חדות, הנשימה עוזבת את ריאותיה במילה. "מספיק."

"מה אמרת?" אני שואל. "לא שמעתי אותך."

"מספיק," היא אומרת, דוחפת את חזי. "אני... אני לא יכולה

לעמוד ב –" נשימתה רועדת. "יותר."

המילה חנוקה כשהיא גומרת וכל גופה מתפתל. היא נאחזת בי,

דמעה זולגת מזווית עינה. אני לא מפסיק. היא יודעת שלא אפסיק.

היא מתחילה להיאבק, שוב מכה אותי, נושכת כל מקום שהיא מגיעה

אליו, מקיזה עוד דם כשאני מרסן אותה.

"תגידי את זה," אני אומר לה שוב, אני יודע שדחפתי אותה לקצה,

למקום שבו היא מותחת את הגבול. "תגידי את המילה."

אני בסך הכול רוצה שהיא תודה בתבוסתה.

שהיא תשבור שוב את השגרה הזאת.

היא מביטה בעיניי, חסרת נשימה כשאני מרתק אותה אל המיטה,

לופת את פרקי ידיה בשתי ידיי. שפתה רועדת. אני נאלץ להיאבק

בדחף לנשוך אותה. כעבור שנייה, היא נאנחת חדות, ואני עוצם

את עיניי בציפייה. אני מרגיש את האורגזמה שלי מתקרבת ושרירי

נמתחים.

אני קרוב עד כאב.

קולה כה שקט עד שהוא כמעט נעלם ברעשים של עור מיוזע מכה

בעור, והמילה הבודדה בקושי עולה על לחישה. "צהוב."

עיניי מייד נפקחות. מתוך אינסטינקט. אני מרסן את עצמי, זו לאט

יותר, יותר בעדינות, ומסתכל עליה.

"צהוב," היא אומרת שוב, ושוב, ושוב, כמו מנטרה. אני מאט עד

שאני כמעט עוצר, אבל היא ממשיכה להגיד את זה, פעם אחרי פעם.

צהוב.

צהוב.

צהוב.

היא יודעת שלא אתעלם ממנה.

רעד משסע את גבי כשאני גומר, אבל אני לא מפיק מזה עונג כלשהו. אני יוצא ממנה לפני שאני גומר, מרפה מפרקי ידיה ומתרחק ממנה. אני מתיישב על ברכיי, מעביר את ידי בשיערי, לופת אותו בחוזקה ומרים את מבטי אל התקרה בחושך. הזין שלי פועם וראשי כואב. אני צופה במאוורר התקרה מסתובב סחור סחור כשאני נושם עמוק, סופר עד עשר.

היא פאקינג אמרה לי צהוב.

ככה אף אחד מאיתנו לא ינצח.

אנחנו אסון, קטסטרופה עם תעודות, ואין שום דבר יפה בדרך בה אנחנו צועדים. היא מנסה להיות בלתי שבירה ואני בלתי מעורער. היא תאבד את השפיות, ואני כבר מטורף על כל הראש. חתכתי את כנפיה של הציפור שלי כדי שהיא לא תוכל להתעופף ולברוח ממני, ועכשיו אני תוהה למה לעזאזל אני לא מסוגל לגרום לה להמריא.

אותו צליל מוכר מהדהד שוב בחדר, כאילו היא מתאמצת לנשום אבל לא מצליחה. אני שומט את ראשי, עיניי מבקשות אותה כשהיא מתחילה לבכות. הפעם היא לא עוצרת את עצמה, לא מנסה לקבור הכול עמוק בפנים. הוא פורץ החוצה, נחשול של רגש, פצצת הזמן סוף סוף מתפוצצת.

אני מרגיש את ההדף.

הנה הוא.

בום.

היא מתייפחת כה חזק עד שהיא קצרת נשימה. אני נשכב לידה, כורך סביבה את זרועותיי ומושך אותה אליי, ראשה על חזי. אני מצפה שהיא תדחוף אותי, תתפרץ עליי, אבל היא רק שוכבת שם, גופה רפה וכבד לעומתי.

היא לא אמרה את המילה, אבל היא הייתה צריכה להגיד אותה.
היא התכוונה אליה.
"תנשמי," אני לוחש לתוך שיערה. "פשוט תמשיכי לנשום, הכול
יהיה בסדר."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת המאח
'מפלצת בעיניו' + 'עינוי לנשמתה'
לחצי כאן